

mer, der interessere sig for disse Sager, om at søge at indvirke paa Lønningsudvalgets og dets meget formaaende Formands Følelser, saa at disse Love kunne nyde Fremme og Formanden søge at skaffe en Indstilling til Tinget.

Endelig er der spurgt mig, om jeg vilde virke for Gennemførelsen af en fornuftig, tror jeg der blev sagt, og moderat Næringslov. Ja, det vil jeg gerne. Det er jo længe siden, at Kommissionen om Udarbejdelsen af Forslag til en Reform af Løven om Næringsdrift har endt sit Arbejde, og det er 8 Aar siden, at Lovforslaget, som grunder sig paa denne Kommissions Arbejde, der havde staaet paa i flere Aar, fremsattes. Det kan jo ikke nægtes, at der i den forløbne Tid er sket adskilligt, som kan forandre Anskuelserne paa forskellige Punkter i Henseende til dette Lovforslag, som i sin Tid blev fremsat. Naar dette Lovforslag nu ogsaa i Aar i det andet Ting er blevet fremsat i uforandret Skikkelse, saa betyder det ikke, at Regeringen ikke skulde ville gaa ind paa at modtage en Lov om Næringsdrift, som afveg, endogsaa væsentlig afveg fra det Forslag, som er blevet fremsat. Dets Fremsættelse betyder kun, at Tingene endnu ikke have haft Lejlighed til at sige deres Mening om dette Forslag, og man derfor heller ikke har fundet noget Grundlag, paa hvilket man kunde ændre Forslaget, da man ikke har kendt de paagældende Tings Opfattelse deraf. Der er jo nu efter Udvalgets Betænkning i det andet Ting Enighed mellem Folketing og Lands ting om, at de tvungne Fagprøver vil man ikke have, og der er vel heller ikke nogen saa paatrængende Nødvendighed for Kap. 7, som omhandler Understøttelsen til at oprette Mesterorganisationer. Det forekommer mig, at vi nu som Kendsgerning have set, at man meget godt uden Disponering fra Lovgivningsmagten kan finde Arbejdsgiverne forenede, saa at der ikke behøves nogen særlig Tilskyndelse dertil i Loven. Om Forbrugs- og Produktionsforeningerne synes der at være opnaaet Overensstemmelse mellem de to Ting, og det var ogsaa en af de store Anstødsstene for Lovens Gennemførelse her i sin Tid. Jeg ser altsaa ikke saa mørkt paa Spørgsmaalet om en Lov om Næringsdrift, men naturligvis er jeg mig fuldt bevidst, at det Forslag til Lov, som udgik fra Kommissionen, og som Regeringen i Henhold til dens Anbefaling fremsatte, faa vi ikke. Saa vidtgaende og omfattende faa vi det ikke, der maa vises Resignation i alt Fald

fra den ene Side, og jeg vilde være meget glad ved, om jeg ogsaa turde gøre Regning paa, at der vilde blive vist Resignation fra den anden Side.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Ordningen af det kommunale Skattevæsen, som det ærede Medlem for Køge (Alberti) og ogsaa anbefalede mig at tage op, vil jeg sige at Vanskeligheden ved at komme til et Resultat i den Sag er nærmest at betegne som overvældende paa Grund af de forskellige Grundlag for vor kommunale Beskatning i Kjøbenhavn, i Købstæderne og i Landdistrikterne. Men Vanskeligheden stiger ved den Utilbøjelighed, vi hidtil have fundet hos dette Tings forskellige Grupper til overhovedet at gaa ind paa en Forandring, idet der navnlig rejste sig en uoverstigelig Hindring for en ønskelig Løsning i Spørgsmaalet om den mellemkommunale Skattefordeling. Da dette var blevet konstateret gennem en Forhandling i en Aarrække, gik man fra Regeringens Side den Vej i Stedet for den mellemkommunale Skattefordeling at foreslaa at indføre en Næringsafgift paa den skattepligtige Person, der bor uden for det Sogn eller den Kommune, i hvilken han driver Næring. Det er ganske vist erkendt fra Flertallet og endogsaa i meget stærke Udtryk, at der var Berettigelse for en Næringskommune til hos den udensogns boende næringsdrivende at fordre og erholde en saadan Næringsafgift, men man har ikke blot villet udstrække denne Ret for Kommunen til ogsaa at omfatte den ejendomsejende udenbys boende, som har Hartkorn, altsaa til Landejendomme, men man har endogsaa fordret, at den paagældende Grundejer, som bor uden for Kommunen, skulde lignedes i Skat som Kommunens egne Skatteydere, altsaa efter Formue og Lejlighed, og dette forekommer mig at være et ganske uigennemførligt og højst uretfærdigt Standpunkt. En Mand, som bor i Kjøbenhavn, og som betaler sin fulde Indtægtsskat, skulde altsaa i den Kommune, hvor han har sin Grundejendom, ikke blot betale Næringsafgift, men ogsaa lignedes paa Formue og Lejlighed, han skulde ikke blot betale Afgift af Indtægten af denne Ejendom, men han skulde lignedes paa ny som en selvstændig Person, der boede paa denne Ejendom ganske som Kommunens egne Beboere. Saa længe man opretholder dette Standpunkt, tror jeg ikke, vi kunne komme til nogen som helst Løsning. Jeg skal imidlertid med stor Glæde deltage i Forhandlingerne om, hvorvidt vi skulde kunne komme til et Resultat i denne